

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ပီစဉ်ငသာ

ကိုလိုက်ကြီးနှင့်အဆပ်နှိပ်သောမြေများ

အပါအဝင်

ဂန္ထဝင်ဇာတ်များ

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)၊ မကွေးညှိစိပ်၊ ကျော်မင်းနိုင်၊ နန္ဒာဝိုးကြယ်၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊
ဇေယျာမင်းသျှင်၊ ဘသက်ရွှေ၊ မြဘုန်းထက်၊ ဝင်းနိုင်(ရွှေပြည်သာ)၊ ဩစိသ

গোবিন্দ চন্দ্র
মোক্ষদাস
অমলকান
বিশ্বনাথ

အခန်း (၁)

(၁)

ကျွန်ုပ်သည် ‘ဂန္တီရဖိုင်’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေဖြန့်ချိပြီး တစ်ပတ် ကြာသောနေ့တစ်နေ့၏ နံနက်မှာ ဖြစ်၏။

ဘီလူးသီချင်းအမည်ရှိ ဂန္တီရလုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ဆက်လက် ရေးသားနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကို ကြားရလေ၏။

“ဆရာဦးညိုမှိုင်း ... ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်အမည်ကို မေးသံကြား၍ စာရေးနေရာမှ ခေါင်းထောင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အလွန် အသက်အရွယ်အိုမင်းလှသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရ၍ ပြန်အသံပြုရလေ၏။

“ဆရာဦးညိုမှိုင်း ... ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ရှိပါတယ်”

စာရေးခြင်းကို ရပ်၍ ခြံတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ယောဂီအင်္ကျီပုဆိုး၊ သျှောင်တစ်စောင်းနှင့် အညာဖျင်ကြမ်းလွယ်အိတ်ကြီး လွယ်ထားသည့် အသက် (၈၀) (၉၀)ခန့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို ချွေးသံတရွဲနှင့် မြင်ရသည် ။

“ဝင်ပါ ... အဘ။ ဦးညိုမှိုင်းဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲခင်ဗျာ”

“ဪ...ဆရာလား။ ကျုပ်က အသက်အတော်ကြီးကြီးပဲလို့ မှတ်နေ

တာ အရွယ်ကောင်းပဲကိုး။ တွေ့ချင်လွန်းလို့ ခရီးဝေးကနေ အရောက် လာခဲ့ရတာပါဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ခင်ဗျာ၊ ရောက်တုန်း အိမ်ပေါ်ကိုကြွပါ။ နားပါ။ အဖန်ရ ည်လေး သောက်ပါဦး ခင်ဗျာ”

သို့နှင့် ယောဂီဝတ်အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်က ရေနွေးကြမ်းဖန်ဖန်နှင့် ငါးရုံခြောက်ဆီဆမ်းအမြည်းနှင့် ဧည့်ဝတ်ပြု၏။

“ဒါနဲ့ အဘအမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဦးရွှေဘိုလို့ ခေါ်သဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ရွှေဘိုလို့ သာ မိဘများက အမည်ပေးခဲ့တာ ကြီးတော့လည်း သထုံ မွန်လူမျိုးများ အကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ် ဆရာရဲ့ ”

“ချက်မြုပ်ကတော့ ရွှေဘိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်မိဘများက ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားပါဗျာ။ အဖေက ကြည့်မြင်တိုင်သား၊ အမေက ပုစွန်တောင်သူစစ်စစ်ခင်ဗျာ။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျုပ်ကို ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်း ရန်ကုန်ကို ဂျပန်တွေ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်လို့ ရွှေဘိုကို ပြေးကြတယ်။ နောင်တော့ ရွှေဘိုမှာ ကျုပ်ကို မွေးခဲ့တယ်။ အရွယ်ရောက်တော့ ရွှေဘိုတစ်လှည့်၊ ရန်ကုန်တစ်လှည့် တိုက်ကြီးမြို့ပေါ်တစ်လှည့်နေရင်း နောက်ဆုံး သထုံအလံတစ်ရာမှာ ကြီးပြင်းအချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ အသက်က ကြီးပြီ၊ အိုပြီဗျာ။

ဆေးဆရာတစ်ပိုင်းလုပ်လိုက်၊ သမထဝိပဿနာအလုပ်လေးလုပ်လိုက်နဲ့ နယ်လှည့်သလို လုပ်နေရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...ဒါနဲ့ အခု အဘဦးရွှေဘို ခရီးဝေးကနေ ကျွန်တော့်
ထံရောက်လာရခြင်းအကြောင်းရင်း သိပါရစေခင်ဗျာ”

အဘဦးရွှေဘိုက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မှုတ်သောက်ပြီးနောက်
...

“ဆရာဦးညိုမှိုင်းနဲ့ လာရောက်တွေ့ဆုံရခြင်းအကြောင်းက ဒီလို ...
ဆရာမှိုင်းရေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေတုန်းက ဦးညိုမှိုင်းရေးတဲ့ ဂန္ထီရဖိုင်ဆိုတဲ့
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“အဲဒီ ဂန္ထီရဖိုင်ဝတ္ထုတိုများ ထဲက ‘လေချွန်သံကြား ... မြွေတွန်သံ
လား ဟဲ့...ပြေး’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးနောက် ပြောပြစရာ ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်
ဆန်းကြယ်အကြောင်းလေးရှိလို့ ဆရာဦးညိုမှိုင်းကို လာတွေ့ရတာပါခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှာ ကြားရသည့် စကားနိဒါန်းကြောင့် အဘဦးရွှေဘိုကို လွန်
စွာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံပေါင်း
များ စွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရမည်မှာ ဧကန်မုချမလွဲ ဖြစ်၏။

ဤသို့သော သက်ကြီးဝါကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ ။

ဒေသန္တရ ဗဟု သုတစုံလင်သူများ ထံမှာ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြ
ယ်အကြောင်းအရာများ အနည်းနှင့်အများ ရှိကြမည်သာ ဖြစ်၏။

အချို့ နောင်လာနောက်သားများ အသုံးပြုနိုင်ရန် ဆင်ခြင်နိုင်ရန်
ကြားသိဝေဖန်နိုင်ရန် ပြန် လည်ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

အချို့က မပြောကြ။

ဘာကြောင့် မပြောချင်ကြသည် လည်း မသိ။

လမ်းမှားလိုက်မိကြမှာ စိုးရိမ်လို့ လား။

တစ်လွဲဆံပင်ကောင်းကုန်မှာ စိုးရိမ်လို့ လားမသိ။

ပြောခဲ့သည် ။ ဘယ်လိုမေးမေး လုံးဝကိုမပြော။ သည် မှာ အဘဦး
ရွှေဘိုက ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီ ‘လေချွန်သံကြား ... မြွေတွန်သံလားဟဲ့ ... ပြေး’ ဝတ္ထုက ဖြစ်ရ
ပ်မှန်ပဲလား ... ဆရာ မှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ရပ်မှန်ပါ အဘ”

“အင်း...ဇာတ်လိုက် ကျီးကန်းဆိုသူက သူ့အမေ မြွေရှာရောင်းစားသူ
ကို မြွေကိုက်လို့ သေတော့ မြွေတွေကိုစိတ်နာပြီး မြွေမှန်သမျှလိုက်ရှာ၊
နေ့တိုင်း ချက်စား၊ သတ်ပစ်။ တစ်နေ့ မိတ်လိုက်နေတဲ့ မြွေအုပ်၊
မြွေလုံးကြီးကို အကုန်ရိုက်သတ်ပြီး အခြောက်လှမ်း၊ နေ့တိုင်းချက်စား။
အရက်နဲ့ အမြည်းလုပ် ... ဟုတ်တယ်နော်ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“အဲဒီလို မိတ်လိုက်မြွေအုပ်စုကို သတ်စားပြီးနောက်ပိုင်း ဘယ်နေရာ
မှာ မှ မြွေရှာလို့ မရတော့

ဘူး။ မြွေသားစားနေကျလူ မြွေသားမစားရတော့ ဒုက္ခရောက်ရော။
နောက်ဆုံး ‘အကြံကုန် ဂဠုန် ဆားချက်’အနေနဲ့ ဘုရားက
ဘေးမဲ့စပါးကြီးမြွေကြီးကိုဖမ်း၊ အိမ်ရောက်တော့ ရိုက်သတ်ပြီး ရေနွေး
ဖြောဖို့ လုပ်ချိန်မှာ ပဲ သေပြီလို့ မှတ်ထင်ထားတဲ့ စပါးကြီးမြွေကြီး မရှိ
တော့ဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ သူယူလာတဲ့ ဘုရားမှာ
ပြန်ရှာလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။

အဲဒီနေ့ အဲဒီရက်ကစပြီး မြွေပေါင်းများစွာ သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲ ဝင်မွေ့နေတဲ့ အိပ်မက်ဆိုး၊ အိပ်မက် ဆန်းကိုမက်ပြီး လန့်ဖျပ်လို့ သွေးပျက်သွားရော။ ပိုထူးဆန်းတာက ညညရောက်ရင် သူ့အိမ်ဝန်းကျင်မှာ မြွေဆိုးအကောင်များ စွာတို့ ရဲ့ တွန်သံကိုကြားပြီး လုံးဝအိပ်မရတာဘဲ။

ကျီးကန်းရဲ့ အမေလုပ်သူလည်း လူဆိုးလူကြမ်း သူ့သားနဲ့ အတူ မနေရဲလို့ အခြားကိုပြေးပြီ။ ကျီးကန်းလည်း မြွေအကုသိုလ်ဝင်ပြီး ဦးနှောက်ပျက်သွားတယ်။ ကလေး လူကြီးများက ‘ကိုကျီးကန်း၊ ခင်ဗျားရှေ့မှာ မြွေဗျ’ လို့ အော်လိုက်ရင် ကြောက်လန့်သတိလစ်သွားတဲ့ ဘဝ၊ နေစရာ မရှိအောင် လန့်အော်ပြေးရတဲ့ ဘဝဝဋ်ကြွေးကို မသေမချင်းဆပ်ရတဲ့ ဘဝ ရောက်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်... ဆရာမှိုင်းရေးသား ဇာတ်ရဲ့ အကျဉ်းက ဒီအတိုင်းပဲနော် ...ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ယောဂီဝတ်စုံနှင့် အဘဦးရွှေဘိုဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်ရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအကျဉ်းကို အားရပါးရ ပြောနေ၏။

[အကျယ်ကို သိလိုရပါမူ ဂန္ထီရဖိုင် အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှာ ပြန်လည်ဖတ်ရှုပါဟု မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။]

အဘဦးရွှေဘို ဘာကိုပြောချင်၊ ရည်ညွှန်းချင်နေတာလည်း ကို ကျွန်တော်အလွန်သိချင်နေ၏။

“ဆက်ပြောပါ အဘ။ အဘ ဘာကို အဓိကပြောချင်ပါသလဲ ခင်ဗျ”

“အဓိက ကျုပ်ပြောချင်တာက ဆရာဇာတ်ကောင် ကျီးကန်းဆိုသူက မြွေများကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်လို့ နောက်ဆုံးအကုသိုလ်ကံနဲ့ ဦးနှောက်ပျက်ရူးသွားတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ သို့သော် ကျုပ်

တွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကျတော့ ကျီးကန်းလို မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကျီးကန်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဗျ”

“ဘယ်လိုဆန့်ကျင်ဘက်တုံး ... အဘရဲ့ ”

“ကျုပ်လူက မြွေမှန်ရင် လုံးဝမသတ်ဘူး။ မြွေတွေ ဒုက္ခရောက်ရင် သူက ကယ်တင်စောင့်ရှောက်တယ်။ သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မြွေတစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မသတ်ဖူးဘူးဗျာ။

မြွေတွေအပေါ်မှာ သူက ကောင်းခဲ့၊ မေတ္တာထားခဲ့တော့ မြွေတွေက သူ့ကိုပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်ကြတယ်။ မြွေတွေ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပုံက ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလို့ ဆရာမှိုင်းကို ပြောပြချင်တာနဲ့ ကျုပ်ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ။ ဘယ့်နှယ် ... ဆရာမှိုင်း၊ စိတ်ဝင်စားမှုရှိရဲ့လား...ဟင်”

ကြားရချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် လွန်စွာဝမ်းသာခဲ့ရသည် ။ သည့်နောက်လိုလိုလားလားပင် ဝန်ခံ လိုက်သည် ။

“အဘခင်ဗျား ... ကျွန်တော် အလွန့်အလွန်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီ

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဇာတ်လမ်းကို မြန်မြန်သာ ပြောပြပါတော့ အဘ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ဒီဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို ဆရာကြားရပြီးလို့ ဆရာကလောင်အမည်နဲ့ ဖန်တီးလိုက်ရင် ဖတ်ရသူအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ဖြစ်သလို အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာလည်း ရှိနိုင်တာပေါ့ ... ဆရာရယ် ။ ကိုင်း ... ဆရာမှိုင်း၊ သေသေချာချာ နားဆင်ပါတော့ဗျာ”

“ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအမည်က ‘ကိုတိုက်ကြီး’တဲ့ ခင်ဗျ”

“နာမည်က ဆန်းလှချည်လား အဘရ။ အဘက ဦးရွှေဘို၊ သူက ကိုတိုက်ကြီးတဲ့ ”

“ဆန်းရမယ်လေ .. .ဆရာမှိုင်းရဲ့ ၊ ဒီလိုကိုးဗျ ... သူ့ကိုမွေးတာက တိုက်ကြီးမြို့က ဧရာမ တိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မွေးတာ။ မိဘကလည်း ကုန်သည် ပွဲစားဆိုတော့ ချမ်းသာတာကိုး...ဆရာမှိုင်း ရဲ့ ။

လိုရင်းတိုရှင်းပြောရရင် တိုက်သစ်ကြီး အိမ်သစ်တက်ပွဲညမှာ ပဲ သူ့ကို မွေးလို့ ‘တိုက်ကြီး’ လို့ အမည်ပေးကြတာလေ”

မောင်တိုက်ကြီးကို မွေးတဲ့ အချိန်ကစပြီး မိဘနှစ်ပါး စီးပွားတက်လိုက်တာမှ ဒီရေအလားပဲ။ ရွှေရောငွေရော လိုလေသေးမရှိဗျ။

ကလေးကလည်း မောင်တိုက်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ မွေးတယ်။ နောက်ထပ်မမွေးဘူး။ အံ့ဩ စရာကောင်းပုံ ပြောရဦးမယ် .. .ဆရာမှိုင်းရာ။

မောင်တိုက်ကြီး လေးဘက်သွားချိန်မှာ ပေါ့..

ကလေးထိန်း မဝါကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမက မောင်တိုက်ကြီးလေးကို သနပ်ခါးလူးပေးပြီး အိမ်ရှေ့ မှာ ခဏထားလို့ ရေစိုဝတ်လေးလည်း လှမ်း၊ ခြောက်နေတဲ့ အဝတ်လေးတွေယူပြီး အိမ်ထဲလည်း လှမ်းဝင်လိုက်ရော ...

“အမယ်လေး ... လာကြပါဦးရှင်။ မြွေ...မြွေ..”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဝါကြည်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဟဲ့”

ခြံစောင့်မာလီရော၊ အိမ်နီးနားချင်းများ ရော အလန့်တကြား ခုန်ပေါက်လက်ယပ်အော်ခေါ်နေတဲ့ ကလေးထိန်းမဝါကြည်ကို လှမ်းမေးကြ

တာပေါ့။

“မြန်မြန်လာကြပါ။ အိမ်ထဲမှာ မြွေ...မြွေကြီး...”

“မြွေ...ဟုတ်လား...ဝါကြည်”

“အမယ်လေး ... ကယ်ကြပါဦး။ မြွေ...မြွေကြီး...ကလေးကို ပေါက်တော့မယ်။ ကိုက်တော့

မယ်။ မြန်မြန်လုပ်ကြပါတော်”

အိမ်ထဲမှာ ကလေးကို မြွေပေါက်တော့မယ်လို့ ကြားရော မာလီဘသိန်းရော၊ အိမ်နီးနားချင်းများ ပါ ရရာတုတ်၊ ဓား၊ လေးခွ လက်နက်များ ကိုင်စွဲပြီး ပြေးဝင်လာကြရောဗျို့။

“ဝါကြည်...မြွေ ဘယ်မှာ တုံး”

“ဟို...ဟိုမှာ ... အမယ်လေး ...ဟိုမှာ ...”

“ဟာ ...”

“ဟယ် ...”

“အလိုလေး .. ဘုရားရေ...”

မြင်လိုက်ရသူတိုင်း ရင်သိမ့်တုန်သွားကြသလို အလွန်လည်း အံ့သြသွားတယ်။ တုတ်၊ ဓား လက်နက်များ ကိုင်စွဲဝင်လာသူတွေ မြင်လိုက်ရတာက ...

လူကြီးလက်မောင်းလုံးခန့်ရှိတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ရယ်။ လေးဘက်လျှောက်သွားနေတဲ့ ကလေး (မောင်တိုက်ကြီး) ရှေ့မှာ ဧရာမပါးပျဉ်းကြီးခွက်ပြီး ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း လုပ်လိုက်၊

ပါးပျဉ်းဦးခေါင်းကို အပေါ်ထောင်ပြလိုက်၊ အောက်နှိမ့်ချပြလိုက် က

လေးသွားရာ လိုက်ရွှေ့လိုက် လုပ်နေတာများ ...

အားလုံး ကြက်သေ သေ အံ့သြကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ...

လေးဖက်တွားနေတဲ့ မောင်တိုက်ကြီးကလေးကလည်း
မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ပါးပျဉ်းကို လက်နဲ့ လိုက်လိုက်ဖမ်းနေတာကိုး။ မြွေ
ဟောက်က ရှောင်လိုက်၊ မောင်တိုက်ကြီးက တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး လေး ဖ
က်ပြေးလိုက်၊

အလို ... လက်စသတ်တော့ မြွေဟောက်ကြီးက မောင်တိုက်ကြီး က
လေးကို ပေါက်သတ်မလို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။

ကလေးနဲ့ မြွေဟောက်နဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားသလို ဆော့နေ
တာကိုးဗျ။ ကြည့်စမ်း ဗျာ ... တစ်ချက်တစ်ချက် မောင်တိုက်ကြီးက မြွေ
ရဲ့ အမြီးကို လက်နဲ့ သွားကိုင်တာ မြွေက လွန်လူး တွန့် ...

မြင်ရသူတိုင်း ရင်ကို တုန်သွားတာပဲ။ လန့်အော်ကုန်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် မြွေဟောက်ကြီးက သူ့ကို လုံးဝမကိုက်ဘူး။

သူ့အမြီး မည်းမည်းတုတ်တုတ်ကြီးနဲ့ ကလေးကို တို့ ကစားပြီး
ရှေ့မှာ ယိမ်းကသလို လှုပ်ရှားနေတယ်။ မြွေလျှာနှစ်ခွကလည်း လက်တ
စ်ညှိုးလောက်ရှိရဲ့ ။ တစ်လစ်တစ်လစ်နဲ့ မြင်ရသူတိုင်း အသည်းယား၊
တုန်လှုပ်ချောက်ချား။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး”

“မြွေကို ဝင်ရိုက်ကြပါတော်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြပါ”

“ဝါကြည် ... မြွေနဲ့ ကလေးက ဆော့နေတာဟ”

“ကိုက်သတ်လို့ သေရင် သူဌေးက ကျွန်မကိုသတ်မှာ တော့။ ဟီး..

ဟီး...ဟီး”

ကလေးထိန်းမဝါကြည်လည်း ငိုနေပြီ။

မြွေဟောက်က ကြီးလွန်းလို့ ဝင်ရိုက်ရဲသူလည်း မရှိ ဖြစ်နေတုန်း
မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ အဖေနဲ့ အမေ ကားနဲ့ ပြန်အရောက် ...

ဒီမှာ အိမ်နီးနားချင်းများ ရယ်၊

အိမ်ထဲက ဧရာမမြွေဟောက်ကြီးနဲ့ သူတို့ သားလေး ဆော့ကစားနေ
တဲ့ ဖြစ်စဉ်ရယ်ကိုမြင်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ‘အမလေး’ အော်ပြီး လဲကျသတိ
လစ်၊

ဖအေလုပ်သူက သားဇောနဲ့ သားရှိရာကို ဝင်ပြေး၊

လူတွေကလည်း တုတ်၊ ဓားကိုယ်စီနဲ့ ပြေးဝင်ကြရော
မြွေဟောက်ကြီးလည်း လူအုပ်နဲ့ အော် သံများကြားပြီး အိမ်နောက်ဘက်
ကို ဝင်ပြေးတော့တာပဲ။

လူအုပ်ကလည်း နောက်ကနေ တအားလိုက်တော့ မြွေဟောက်ကြီး
က ဟနေသည့်တံခါးကြားကနေ အပြင်ကို တိုးထွက်သွားလိုက်တာ ဘ
ယ်ရောက်သွားမှန်းကို မမြင်ရတော့ဘူး။

ဖအေလုပ်သူက သားလုပ်သူကို ပွေ့ချီ၊ ဒဏ်ရာကိုရှာ၊ မိန်းမသားများ
က မေ့သွားတဲ့ မိခင်လုပ်သူ မရွှေကြုတ်ကို ယပ်ခပ်၊ နှာနှပ်လုပ်နဲ့ ...။

အဲဒီသတင်းဟာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်
သွားခဲ့တယ်။

(၃)

ပြောရရင်တော့ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းကောင်း ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံ
လိုက်ရတဲ့ မဝါကြည်လည်း ကလေးကို အလစ်မပေးရဲတော့ဘူး။

ကလေးထိန်းရင် အနီးမှာ ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းကို အသင့်ဆောင်
ထားတယ်။ ဒါပေမင့် မရပါဘူး။ နည်းနည်းလေးလစ်တာနဲ့
မြွေဟောက်ကြီး ရောက်လာပါရော။

ရောက်လာရင် မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ကစားကြပါ
ရော။ ကလေးထိန်း မဝါ ကြည်ကလည်း မြင်တာနဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ကြိမ်
လုံးနဲ့ တဝုန်းဝုန်း တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်လှန်မှ မြွေ ဟောက်ကြီးက မ
သွားချင်သွားချင်နဲ့ ပြန်သွားတယ်။

ဒီတော့ အိမ်ရှင်သူဌေးလင်မယားကို ပြောရတော့တယ်။

“သူဌေး ... ကျွန်မ ... ကလေးထိန်းအလုပ်က ... ထွက်ထွက်...ပါရ
စေ”

“မဝါကြည် ... ဘာလို့ အလုပ်က ထွက်ချင်ရတာတုံး”

“.....”

“လစာနည်းလို့ လား”

“.....”

“နင့်အန်တီက ဆူဆဲလို့ လား ... ဟင်...ပြောလေ...”

“မ...မဟုတ်..ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ချင်ရတာတုံး...မဝါကြည်”

“ဟို...ဟို...ကြောက်...ကြောက်လို့ ”

“ဘယ်သူ့ကိုကြောက်တာတုံး”

“မြေ...မြေ...ဟောက်...”

“ဘာ...”

နောက်ဆုံးတော့ ထိမ်ချန်ရင် အပြစ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ လူကြီးများ အ လှုပ်သွားချိန် သူတို့ နှစ် ယောက်တည်းကျန်ချိန်မှာ လစ်ရင်လစ်သလို မြေဟောက်ကြီးဝင်ဝင် လာပြီး ကလေးနှင့်ဆော့သည့်အ ကြောင်းကို ပြောပြတော့ ...

သူဌေးလင်မယား အလွန်ကို အံ့သြသွားကြတယ်။

“ဝါကြည် .. အလုပ်ကမထွက်နဲ့ ။ ငါတို့ ညည်းအတွက် လုံခြုံရေးအဖော်တစ်ဦး သီးသန့်ပေး ထားမယ်။ ဟုတ်လား...”

သူဌေးလင်မယားက ဝါကြည်ကို လစာလည်း တိုးပေးသလို အသက်ကြီးကြီး လုံခြုံရေးတစ် ယောက်ကိုလည်း အိမ်မှာ ထားပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အားလုံးအပေါ် သံယောဇဉ်မဖြတ်နိုင်တဲ့ ဝါကြည် ဒီ တိုက်အိမ်ကြီးမှာ ကလေးထိန်း ပြန်လုပ်ခဲ့ရတယ်။

ဘယ်လိုပဲ လုံခြုံရေးအဖော် ချပေးထား ချပေးထား၊ နည်းနည်းလေးလစ်တာနဲ့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မြွေကြီးက ရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ ရောက် လာပြီး မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ ဆော့ပါရော။ မြွေနဲ့ များ ဆော့ကစားနေရရင် မောင်တိုက်ကြီးကလေးဟာ တခစ်ခစ် တဟားဟားနဲ့ ပျော်လို့

။

လုံခြုံရေးဦးဖိုးကျားကလည်း မြွေကိုမြင်တာနဲ့ လောက်လေးခွနဲ့ လိုက်ပစ်တာပဲ။ လူမလစ်လို့ ဝင်လာလို့ မရရင် မြွေဟောက်ကြီးက ခြံတစ်နေရာ၊ အိမ်ကွင်းတစ်နေရာကနေ တချို့ချို့နဲ့ အသံပေးပါ ရော။

မောင်တိုက်ကြီးကလည်း မြွေတွန်သံကို ကျက်မိနေတော့ အနားလာ

လို့ မရလို့ အဝေးကနေ တွန်သံပေးနေရင် တွန်သံကြားရာကို လိုက်ရှာတယ်။

ဦးဖိုးကျားကလည်း မြွေတွန်သံကြားရာကို လိုက်ရှာ၊ ပစ်ခတ် နှင်လွှတ် နေ့စဉ်လုပ်ရတယ်။

ကြာလာတော့ အိမ်ဖော်မဝါကြည်ရော၊ ဦးဖိုးကျားရော မြွေဟောက်ကြီးကို မကြောက်ချင်တော့ဘူး။ မမြင်ရရင် ပျင်းသလို၊ အသံမကြားရရင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ဖြစ်နေတယ်။

ဒီကိစ္စကို ခြံစောင့်မာလီက သူဌေးကိုတိုင်ရော ...

“ဖိုးကျား...”

“ခင်ဗျာ...သူဌေး”

“မြွေဟောက်ကြီး လာသေးဆို”

“အဲ...အဲ သူဌေးကို ...ဘယ်သူ...ပြော...ပြော...”

“ဟုတ်တယ် .. မဟုတ်ဘူး ပဲ ...ပြော”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ပါတယ် ...ခင်ဗျ”

“ဖိုးကျား...ငါ မင်းကို လုံခြုံရေးခန့်ထားတာ၊ ငါ့သားမြွေကိုက်ခံရမည့်အန္တရာယ်ကကင်းဖို့ ကာကွယ်ဖို့ ခန့်ထားတာ နားလည်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်...”

“ကလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းအသေပဲ...ဖိုးကျား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဗျာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက် အလုပ်နားသည့်နေ့

သူဌေးလင်မယားကိုယ်တိုင် ကလေးထိန်းနေသည့်ကြားက အလစ်မှာ ပဲ
...

မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ သူတို့ သားမောင်တိုက်ကြီးတို့ ပါးပျဉ်းထောင်ကာ
ယိမ်းကာ ... ကလေးကလည်း မြွေအမြီးကို ဆုပ်ကိုင်ကစားပြီး ရယ်မော
ပျော်ရွှင်နေတာကို မြင်ရရော ထပ်ပြီး သတိလစ်ချင်သလို
ဖြစ်ရပါရောဗျာ။

နောက်ဆုံး ဗေဒင်ဆရာ သွားမေးတယ်။

မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ ဇာတာကို စစ်ဆေးတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ သားက စနေသား။ မြစ်ကူးချောင်းဖျား အကျိုးပေးမယ်။
နဂါးသိုက်ဆက်က လာ တာဖြစ်တဲ့ အတွက် ငွေနံ့ထွန်းမယ်။ တိုက်တာ
အိုးအိမ်စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နေမယ်။ မြွေ၊ နဂါးတို့ ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို
ခံယူရမယ်။ သို့သော် အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းဘူး။ အနည်းဆုံးအရွယ်
ရောက် ရင် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ကနေ သုံးဆက်အထိ ရှိမယ်။ နောက်
ဆုံးကျရင် သင်္ကန်းဝတ်ဘဝနဲ့ နိဂုံးချုပ် လိမ့်မယ်”

(၄)

ပြောရရင်တော့ ဆရာမှိုင်းရယ် ... ကျောင်းနေသည့်အရွယ် ရောက်
သည့်တိုင် မြွေမှန်ရင် ဘာ မြွေမှ မကြောက်ဘူး။ မြွေတွေကလည်း မောင်
တိုက်ကြီးများ မြင်ရင် အသံကြားရင် တုန်ခန်ရပ်သွား ရော။

ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ ...မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းတော်ကျား အဆီ
ပိပြင်းတဲ့ မြွေမှန်သမျှ

မောင်တိုက်ကြီးကို လုံးဝမကိုက်ဘူး။

ဆရာမှိုင်း စဉ်းစားဗျာ။

မြွေပွေးဆိုတာ သူ့ကိုသွားထိရင် ယင်ကောင်တောင် မလွတ်ဘူး။ အသေပဲ။ ဟော ...ကြည့် စမ်း။

မောင်တိုက်ကြီး သံစည်ပိုင်းအောက်က မြွေပွေးကို ခေါင်းကနေကိုင်ပြီး ဟိုးအနောက်ဘက် ချုံထဲ သွားလွှင့်ပစ်တာ ...

မြွေပွေးက လုံးဝမကိုက်ဘူး။

မြွေမြင်ရင် အကုန်လိုက်ဖမ်းတယ်။ သို့သော် မြွေကို လုံးဝမသတ်ဘူး။ မောင်တိုက်ကြီးက မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ နွားနို့သောက်တယ်။

အဲဒါ မောင်တိုက်ကြီးက သူ့နွားနို့ကို တွေ့တဲ့ မြွေကိုတိုက်တယ်။ ကာလကြာတော့ သူ့မိဘနှစ်ပါးရော ကလေးထိန်းမဝါကြည်ရော မြွေမကြောက်တော့ဘူး။

မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ ကလေး ကစားနေတာကို မကြာခဏမြင်ရလို့ မြင်ရစဉ်က ရင်မသည်းဖို့ ဖြစ်ခဲ့ရပေမင့် ခုတော့ အမြင်မှာ ရိုးချင်သလို ဖြစ်နေပြီလေ။ မြွေကလာတာမှ တစ်ကောင်မကတော့ ဘူးကိုး။

“သား မောင်တိုက်ကြီး”

“ဗျာ...အမေ”

“မြွေတွေနဲ့ မဆော့ပါနဲ့ သားရယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အမေ ဟင်”

“မြွေဆိုးတွေဟာ အဆိပ်ပြင်းတယ် ... လူလေး။ မြွေဆိုးများကိုက်ရင် ချက်ချင်းသေရော။ နားလည်လား”

“အမေ ... သား မြွေမကြောက်ဘူး”

“ဘာ...ဘာ...”

“သား မြွေပါးစပ်ထဲကို လက်ထည့်အကိုက်ခံဖူးတယ်။ မြွေက သားကို မကိုက်ဘူး”

“ဘုရားရေ...”

“အမေ ရင်တုန်ရင်ထိတ်လွန်းလို့ နှလုံးရောဂါရတော့မယ် ... သားရယ်။ အမေတို့ မြွေမှန်ရင် ဘာမြွေဖြစ်ဖြစ် ကြောက်လွန်းလို့ ပါ။ သား မြွေမဖမ်းပါနဲ့ ။ မြွေကို မကိုင်ပါနဲ့ ။ ဟိုမြွေဟောက်ကြီးနဲ့ အရောတဝင်မဆော့ပါနဲ့ သားရယ် နော်...နော်”

“သူတို့ က သားကို အရမ်းခင်ကြတာအမေ”

“အို...သူတို့ က အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါ၊ သားကလူ သားရဲ့ ”

“သူတို့ နဲ့ ကစားရတာ ပျော်တယ်”

“ဘုရား..ဘုရား ... ကယ်မစောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား”

မောင်တိုက်ကြီးက မိခင်လုပ်သူကို ငဲ့ညှာပါတယ်ဗျာ။ သူ့အမေရှိနေချိန်မျိုးမှာ မြွေတွေကို

မဖမ်းဘူး။ မကိုင်ဘူး။ မကစားဘူး။

သူ့အဖေနှင့်အမေ အ လုပ်သွားရင်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။

မြွေတွေကို လေချွန်ပြီးခေါ်တယ်။

သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ် ဆရာမှိုင်းရာ။ မောင်တိုက်ကြီး လေချွန်တဲ့ အသံက မြွေတွန်သံအ တိုင်းပဲ။ သံတို၊ သံရှည်၊ သံပြတ် သုံးမျိုးလေချွန်တယ်။

သံရှည်ချွန်ရင် လင်းမြွေ၊ ရေမြွေလို အဆိပ်မရှိတဲ့ မြွေ လာတယ်။

သံတိုသံပြတ်များ အသံပြုလေချွန်လိုက်ရင် မြွေဟောက်မှ မြွေဟောက်စစ်ပါဗျာ။ ပါးပျဉ်း ထောင် ယိမ်းကပြီးကို ဝင်လာတာဗျာ။

အဲဒါ မကြာခဏ မဝါကြည်ကို လုပ်လုပ်ပြလို့ မဝါကြည်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးရတယ်။ အမှန်က မဝါကြည်ကို စနေတာ၊ နောက်နေတာ။

“ဒေါ်ကြည် ... မကြောက်ပါနဲ့ ဗျ”

“ကိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ ”

“ကျွန်တော့်တောင် မကိုက်တာ ဒေါ်ကြည့်ကို ကိုက်မလားဗျ”

“မင်းကမင်း၊ ငါက ငါကွယ့် မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ ”

ဒီလို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ပြောတော့ မောင်တိုက်ကြီးက အနီးရှိ မြွေဟောက်လေးငါး ကောင်ကို အမိန့်ပေးစကားပြောလိုက်ရောဗျ။

“ဟေ့ ... မိတ်ဆွေတို့ ၊ ညီအစ်ကိုတို့ ငါကျွေးတာစားပြီးရင် ငါ့စကားကို နားထောင်ကြ။ ဟောဟိုက ငါ့အဒေါ်မကြည်ကိုရော၊ ဒီအိမ်ခြံမှာ နေတဲ့ ငါ့အဖေ၊ ငါ့အမေနဲ့ အလုပ်သမားအားလုံးကို မင်းတို့ လုံးဝရန်မပြုရဘူး။ ရန်ပြုရင် မင်းတို့ အားလုံးကို ငါ နို့မတိုက်ဘူး။ အကုန်လုံး မြွေသိုက် ကုန်းကို နှင်ထုတ်မယ် ...ကြားလား”

“ရွီး...ရွီး...”

“ရွီး...ရွီး...”

“နားလည်ရင် ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကြ”

ဘုရားရေ ... အံ့ဩစရာအစစ်ပါ .. ဆရာမှိုင်းရာ။ မြွေဟောက်ကြီးငယ် ငါးကောင်က လူ စကား (မောင်တိုက်ကြီးစကား) နားလည်သည့်အလား ပါးပျဉ်းကြီးတွေထောင်ပြီး ခေါင်းတညိတ် ညိတ် လုပ်ပြတာကိုး။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်အိမ်ပြတင်းပေါက်ကနေ အတိုင်းသားမြင်နေရတာ ပါ ဗျာ။

ကျုပ်နဲ့ မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ က ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ ကျုပ်တို့ မိဘများ ကလည်း နေရာအတည် တကျကို မရှိပါဘူးဗျာ။ ဟိုမြို့မှာ နေလိုက်၊ ဒီမြို့မှာ နေလိုက်ပါပဲ။

အိမ်ပြောင်း၊ မြို့ပြောင်းများ လွန်းလို့ အရေအတွက်တောင် မမှတ်မိ တော့ပါဘူး။ ပြောရရင် တော့ဗျာ ... မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ ကစားရဲတဲ့ က လေး မရှိသလောက်ရှားတာကိုးဗျ။ မောင်တိုက်ကြီး ကလည်း မောင်တိုက်ကြီးပဲဗျ။ ကလေးများ စုမိရင် ...

“မြွေခေါ်ပြမယ်၊ ကြည့်မလားဟေ့”

“မင်းက မြွေခေါ်နိုင်လို့ လား ... တိုက်ကြီးရ”

“ခေါ်နိုင်လို့ ပြောတာပေါ့ ... မြသန်းရ”

“လေမကြီးစမ်းပါနဲ့ ... တိုက်ကြီးရာ။ မြွေကိုခေါ်တယ်ဆိုတာ မြွေအလမ္မာယ်ဆရာမှ ပလွေ မှုတ်ပြီး ခေါ်လို့ ရတာဥစ္စာ။ မင်းက မြွေအလမ္မာယ်ဆရာမို့လို့ ခေါ်လို့ ရမှာ လား”

“မယ့်ဘူးပေါ့”

“လုံးဝပဲ ... မောင်တိုက်ကြီးရာ”

“ဒါဆို ကြည့်နေ။ ကိုင်း ... မြွေမှန်ရင် လင်းမြွေရော၊ မြွေဟောက်ရော ငါ့လေချွန်သံကြားက အမြန်လာရောက်ကြတော့ဟေ့”

“ခွီ...ခွီ...ခွီ...”

“ခွီ ...”

“ရွှီ ...”

“ရှရော ... ရှရော...”

“ဟာ..ဟာ...”

“ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ... မြွေ...မြွေကြီး လာနေပြီဟေ့”

“အမယ်လေး ... နောက်မှာ ရောဟ။ ပြေး...ပြေး...ပြေး...”

“အမေရေ ... အဖေရေ...လုပ်ပါဦးဗျာ။ မြွေ ... မြွေ..မြွေ...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဟဲ့”

“မောင်တိုက်ကြီး မြွေတွေခေါ်လို့ မြွေတွေအများကြီး ... ဝင် ...ဝင် လာ...”

“အမယ်လေး .. ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပေါ့လားတော်”

မြင်ရသူ ကလေးများ ရော၊ ကျုပ်ရော၊ လူကြီးတွေရော လွန်စွာအံ့သြ ကြောက်လန့်ခဲ့ရတယ် ဗျာ။ မယုံလို့ မရဘူးဆရာ။ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ပါ။ မောင်တိုက်ကြီး လေချွန်သံဟာ မြွေတွန်တဲ့ အသံအ တိုင်းပါပဲဗျာ။

မြွေတွေကလည်း မြွေအချင်းချင်း အသိပေး၊ အသံပေး ဆက်သွယ်တယ်မှတ်ပြီး လာကြတာ ကိုး။

နောင်အခါမှာ မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ ဘယ်ကလေးမှ မကစားရဲကြတော့ဘူး။ မိဘများကလည်း သူတို့ သားသမီးများကို မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ လုံးဝ ကစားခွင့် မပေးတော့ဘူးလေ။

ကျုပ်က မောင်တိုက်ကြီးကို ယုံကြည်တယ်။ ခင်မင်တယ်။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အစွမ်း ကို အံ့သြလေးစားတယ်။ နောက်တစ်ချက် မောင်တိုက်ကြီးက နေ့စဉ် မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံများများ ရတော့ သူ့ကိုခင်ခ

င်မင်မင် လိုလိုလားလားပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ ကျုပ်ကို ကျောင်းမှာ စားချင်တာ ဝယ် ကျွေးတယ်။

ကျုပ်လည်း သူနဲ့ အနေအတွဲများ လာလို့ မြွေကို လုံးဝမကြောက်သလောက်ပဲဗျ။ သို့သော် သူ လိုတော့ မြွေကို မကိုင်ရဲဘူးဗျာ။

မူလတန်းကျောင်းမှာ ရော၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းမှာ ပါ သူက (ဟီးရီး)။ သူရဲကောင်းလို့ နာမည်ကြီးနေတာ ...ဆရာရေ။

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ မြွေမြင်ရင် ကျောင်းသစ်ပင်စိုက်ခင်းမှာ မြွေဝင်လာတဲ့ အခါ အချို့သော ကျောင်းသားကြီးငယ်များက ဝင်လာသည့်မြွေကို အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားကြရင်

မောင်တိုက်ကြီးက ဝင်ရောက်တားမြစ်ရတယ်။

“မသတ်ကြပါနဲ့ ကွာ”

“မြွေဆိုးကွ ... မောင်တိုက်ကြီးရ”

“မင်းတို့ ငါတို့ ကို ဒီမြွေက ကိုက်လိုက်လို့ လား”

“ထိရင် ကိုက်မှာ လေ၊ ကိုက်ရင်သေရော၊ မင်း နားမလည်ဘူးလား”

“ကိုင်း...ဒီမြွေကို ငါဖမ်းပြီး အဝေးကို နှင်ပေးပါ့မယ်ကွာ။ နောင် ကျောင်းဝန်းထဲကိုရော ကျောင်းစိုက်ခင်းထဲကိုရော မြွေ လုံးဝ မလာစေရဘူး။ စိတ်ချ။ အသာဘေးဖယ်။ ငါ ကိုင်မယ်”

ဒီလိုပြောပြီး မြွေပွေးဆိုရင် ခေါင်းကနေ ကိုင်ဖမ်း၊ မြွေဟောက်ဆိုရင် အသာလေချွန်ချောပြီး အမြီးကနေ တန်းလန်းကိုင်လို့ ဟိုးအဝေးကို သွားလွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ လွှတ်ပေးရင်းကလည်း ဒီ နေရာဟာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာမို့ ပြန်မလာကြပါနဲ့ လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ စကားကို နားလည်လို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် မောင်
တိုက်ကြီးကိုယ်တိုင်က မြွေ တွေအပေါ် ဩဇာညောင်းလို့ လားမသိဘူး။
နောင်အခါ မြွေတွေ ကျောင်းဝန်းဧရိယာမှာ လုံးဝမတွေ့ ရတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် မောင်တိုက်ကြီးကို အရပ်ထဲမှာ ရော၊ ကျောင်းမှာ ရော
ပြောဆိုဝေဖန် အမည်သစ် များ ပေးကြလေရဲ့ ဗျ။

“မြွေဘုရင်ကွ”

“မြွေမင်းသားဗျ”

“မြွေဆရာဆိုလည်း သင့်တာပဲဟေ့”

“မြွေနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုအမျိုးတော်စပ်လည်း မသိဘူးနော်။ မြွေတွေက
သူ့ဆိုရင် လုံးဝမကိုက် ဘူး။”

“မောင်တိုက်ကြီးမှာ မြွေနိုင်ဆေးများ ရှိနေလားဟ”

“ဟေ့...မောင်တိုက်ကြီး”

“ဘာတုံးဗျာ”

“မင်းမှာ မြွေနိုင်ဆေး၊ မြွေပြီးဆေးများ ရှိနေရောလားဟ။ စွမ်းလိုက်
တဲ့ ကောင်ကွာ။ တို့ များ လည်း မြွေနိုင်ဆေး၊ မြွေပြီးဆေးများ
နည်းနည်းပါးပါး ဖြန့်ဝေပေးပါဦးဟ ... မောင်တိုက်ကြီးရ”

“လိုချင်လို့ လားဗျ”

“အရမ်းကို လိုချင်လို့ ပါ ... ငါ့လူရာ”

“မြွေနိုင်ချင်ရင် မြွေဘေးရန်က ကင်းဝေးချင်ရင် ... တစ် - မြွေကိုမ
သတ်နဲ့ ။ နှစ် - မြွေသား ကို မစားနဲ့ ။ သုံး - မြွေများကို မေတ္တာပို့သပါ။
မြွေဘုရားနဲ့ မြွေရုပ်တုများမှာ မြွေစာနဲ့ နို့များ ပေးလှူ မေတ္တာပို့ပါ။ ဒါဆို

ရင် မြွေအန္တရာယ်က ကင်းဝေးပြီး မြွေများ ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ရရှိပါ
လိမ့်မယ်ဗျာ”

(၅)

မောင်တိုက်ကြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝရောက်တော့
သူနှင့်မြွေများ ဟာ အလွန်ယဉ် ပါးစ ပြုနေပြီဖြစ်တယ်ဗျ။

မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ သီးသန့်အိပ်ခန်းမှာ မြွေတွန်သံ အမြဲကြားနေရတ
ယ်။ သူ့အခန်းကို အိမ် ဖော်မိန်းကလေးများ ဆိုရင် သန့်ရှင်းရေး ဝင်မလု
ပ်ရဲကြဘူး။

တစ်ခါတုန်းကလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်လို့ မောင်တိုက်ကြီးအခ
န်းထဲကို တံမြက်စည်း ကိုင်လို့ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဦးစွာ ခုတင်ပေါ်မှာ ပုံနေတဲ့
စောင်ကို ခါခေါက်မယ်လို့ ဆွဲယူလိုက်ရော ...

“အမယ်လေး ...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...မိကြိုင် ... မိကြိုင် ... ဘာဖြစ်လို့ တုံးဟဲ့”

“မြွေ...မြွေ ... အမယ်လေး...မြတ်စွာဘုရား..ကယ်တော်မူပါဘုရား”

ထမင်းချက်ဒေါ်သောင်းတို့ ၊ မာလီဘသိန်းတို့ ၊ အိမ်သာတက်နေတဲ့
မောင်တိုက်ကြီးတို့ အပြေး အလွှားပြေးဝင်လာကြည့်ရော
မောင်တိုက်ကြီးကလွဲပြီး ကျန်လူအားလုံး လန့်ဖျပ်အော်ပြေးရပါရော
လားဗျာ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ...

စောင်ကိုလှန်လိုက်ရော စောင်အောက်ခုတင်ပေါ်မှာ
မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ခွေလျား လျားကြီးရှိနေတာကို မြင်လိုက်ရ

လို့ ပေါ့ ... ဆရာမှိုင်းရာ။

အဲဒါ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ မိကြိုင် နောက်နေ့ အလုပ်ထွက်သွားပါ
ရော။ ပြောလို့ ဆိုလို့ တား မြစ်လို့ မရတော့ သူ့သားကို သီးသန့်တိုက်တ
စ်လုံးမှာ သူ့စိတ်ကြိုက် အိမ်ဖော်အကူများ နဲ့ ထားပေးရ တဲ့ အခြေကို
ရောက်ရတယ်။

မြွေအလမွယ်စားတဲ့ မြွေဆရာများ ဆိုလည်း မကြာခဏ ဒုက္ခရော
က်ရတယ်ဗျ။ သိတဲ့ အ တိုင်းပဲ ... ဆရာမှိုင်းရယ်။ မြွေအလမွယ်ဆရာ
ဆိုတာ မြွေဟောက်တွေပြပြီး ဆေးရောင်းစားတာ မဟုတ်လား။

အဲဒါ အလမွယ်ဆရာက သူ့မြွေကို သူ ထိန်းလို့ မရရှာဘူး။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ မြွေအလမွယ် စည်းဝိုင်းနံဘေးမှာ
မောင်တိုက်ကြီးရောက်ပြီး မြွေကို လေ ချွန်သံပေးနေတော့ ...

ဘယ်လိုဘဝ အဆက်ဆက်က မြွေမျိုးစုံနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ရေစက်ရှိခဲ့
လို့ လည်း မသိဘူး။ မောင် တိုက်ကြီးရဲ့ အသံနဲ့ မျက်နှာရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ရ
ယ်ရရော၊ မြင်ရော ...

အလမွယ်မြွေဟောက်က မျက်လှည့်ဆရာ (မြွေဆရာ) ရဲ့ မျက်နှာ
ကိုမကြည့်။ ဩဇာလည်း မခံဘဲ စည်းဝိုင်းအပြင်နားက မောင်တိုက်ကြီး
ရဲ့ အနီး ရောက် လာပြီး ဆော့ကစား ပါးပျဉ်းထောင် လုပ်နေတာနဲ့ အ
လမွယ်ဝိုင်း ပျက်မလိုဖြစ်သွားရတယ်။

နောက်ဆုံး မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ အလမွယ်မျက်လှည့်ဆရာ
စကားများကြရောဗျ။

“ကောင်လေး ... မင်းက ငါ့လုပ်ငန်းကို နှောင့်ယှက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. .ဆရာကြီး”

“မင်း ပညာသည် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. .ဆရာကြီး”

“ဒါဆို မင်းဘာလို့ ငါနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မြွေကို မင်းဆီရောက်အောင် လုပ်ရတာတုံး”

“သူ့ဘာသာသူလာတာပဲ ... ဆရာကြီးရ”

“ဟေ့ကောင်လေး ... မင်း ငါ့ကို ညာလို့ မရဘူးကွ။ မင်းက ဘာလဲ။ ဆယ့်နှစ်ကြိုးလား။ ဇော် ဂနီလား၊ မောက်လုံးမောက်ပြားလား၊ ရွာသူရဲ့ သားလား၊ ငါ့ကို ပညာလာပြိုင်တာလားဟေ့ .. ဟင်.. ကောင်လေး”

“မ...မ...ဟုတ်...ပါဘူး...ဆရာကြီး”

“ပရိသတ်များ ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်ဟာ ပရိသတ်များ ရှေ့မှောက်မှာ မြွေအလမွယ်ပြနေတာ ပါ။ ဒီမြွေဟောက်ဟာ အဆိပ်အလွန်ပြင်းပါတယ်။ ဟိုသူငယ်က အင်းတိုက်၊ နတ်တိုက်လိုလို၊ အစိမ်းတိုက်ပညာနဲ့ လိုလိုနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းလုပ်လို့ မရအောင် နှောင့်ယှက်နေတဲ့ အတွက် ကျွန် တော် တန်ပြန် (ရှက်ပြန်) ဆုံးမရပါတော့မယ်”

မြွေပွဲကြည့်ပရိသတ်များကလည်း မောင်တိုက်ကြီးကိုတစ်လှည့်၊ မောင်တိုက်ကြီးရှေ့က မြွေ ဟောက်ကြီးကိုတစ်လှည့်၊ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာ (မြွေအလမွယ်ဆရာ)ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ဘာများ ဖြစ်လာကြမှာ လဲလို့ အကဲခတ်နေကြတယ်။

“ဟေ့ ... သူငယ်၊ မင်း ခုချက်ချင်း စည်းဝိုင်းနံဘေးကနေ ထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား ...ပြော။ မသွားရင် မင်းကိုငါ ပညာပိုင်းနဲ့ စီရင်ဆုံးမရတော့မယ်”

“ကျွန်...တော်...မြွေပွဲကြည့်ချင်လို့ ပါ .. .ဆရာကြီး”

“မဟုတ်ဘူး ...မင်း ပညာသည် ။ ငါ့ကို ပညာပြိုင်တဲ့ သဘောနဲ့ လာ နှောင့်ယှက်နေတာ။ မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားရင် မင်းကို ငါ မြို့ တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်များ နဲ့ ဆုံးမရတော့မယ်။ အဲဒီကျ ရင် မင်း အသေ ဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်။ သွား...ခုချက်ချင်းထွက်သွား”

ဒီမှာ လူကြီးသူမအချို့က ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် အင်းကွက်မျိုးစုံ၊ ဆေးမင် ကြောင်မျိုးစုံ၊ နှုတ်ခမ်း မွှေး ဗရပွနဲ့ အသားမည်းမည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်းရုပ်မျိုးရှိတဲ့ မြွေအလမွယ်ဆရာကို ကြောက် သလိုရှိသမို့ မောင်တို က်ကြီးကို တိုးတိုးကပ်ပြောကြတယ်။

“လူကလေး ... ပြန်တော့။ ဒီမြွေဆရာက ကြောက်စရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်...ကလေး။ တော်ကြာ တိုက်မြွေနဲ့ တိုက်ရင် မင်းပဲ ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်”

“တိုက်မြွေ...”

“ဟုတ်တယ်”

“တိုက်မြွေဆိုတာ ဘယ်လိုမြွေမျိုးလဲဟင်”

“ခက်ပါ့ကွာ ... တိုက်မြွေဆိုတာ ခု မင်းရှေ့က သူ့ရဲ့ မြွေကို အမိန့် ပေးပြီး မင်းကို ကိုက်လိုက် ဆို၊ အဲဒီမြွေက လိုက်ကိုက်ရော၊ ပေါက်ရော။ အဒါဆို မင်းသေရော။ အဲဒီမြွေကို တိုက်မြွေလို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ပြန်တော့”

ဒီမှာ အဘွားအိုတစ်ဦးက ...

“မြွေဆရာကြီးရယ် ... လူငယ်လူရွယ် အမိုက်အမဲမို့ မသိလို့ လုပ်မိ

တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အခု သူပြန်ပါလိမ့်မယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီ အမိန့်များ မပေး
ပါနဲ့ ရှင်။ ကိုယ်စား မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆို သွားခိုင်းပါ၊ ပြန်ခိုင်းပါ။ သူပြန်မှ ကျုပ် အလမွယ်ဆက်ပြပေး
မယ်။ မပြန်ရင် ကျုပ် ပညာအကြောင်း သိရစေ့မယ်”

“ကိုင်း...ကိုင်း...လူကလေး...ပြန်တော့...ပြန်တော့”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဆရာကြီးခင်ဗျား...”

“ဘာတုံး”

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်ခင်ဗျ”

“ပြန်ကွာ ... ပြန် ..ထို့...”

သို့ကလို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ဟန်နဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး လူအုပ်ကြားကနေ
တိုးဝှေ့လို့ ပြန်သွားရော။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက မျက်လှည့် မြွေအလ
မွယ်ဆရာကြီးရဲ့ မြွေဟောက်ကြီးဟာ မျက်လှည့်စည်း ဝိုင်းမှာ မနေ
တော့ဘဲ မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ နောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်
လာတာပဲဗျ။

မြွေအလမွယ်ဆရာကြီးဟာ မျက်လုံး၊ မျက်ဆံပြူးပြီး သူ့မြွေကို
အမြီးကနေ လိုက်ဆွဲခေါ်တော့တာပဲ။ သူ့မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ အမြီးကို လှ
မ်းဆွဲလေ မြွေဟောက်ကြီးက အလမွယ်ဆရာကို ဒေသတကြီး လှမ်းလှ
မ်းပေါက်လို့ မြွေအလမွယ်ဆရာ အခက်တွေ့နေပါရောဗျို့။

“ဟေ့ကောင်လေး ... ငါ့မြွေကို မင်း ခေါ်မသွားနဲ့ ၊ ခေါ်မသွားနဲ့ ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့မြွေကို ခေါ်မသွားနဲ့ ၊ ထားခဲ့ .. ထားခဲ့”

“ကျွန်တော် မခေါ်ဘူးဗျ။ ဆရာကြီးမြွေက လိုက်လာနေတာ။

ဆရာကြီး ရအောင်ပြန်ခေါ်”

“ဒီလိုပြန်ပြောတော့ မြွေအလမွာယ်ဆရာကြီးက သူ့မြွေကို ပလွေကြီးမှုတ်ပြီး ပြန်ညှို့လို့ ခေါ်ပြန်ပါရောဗျို့။

ပလွေဗိုက်ပူကြီးကို အာညောင်းအောင်မှုတ်လည်း မရဘူး။ မြွေကြီးက မောင်တိုက်ကြီးနောက် ကိုပဲ လိုက်နေတာပဲ။ အမြီးကနေ လှမ်းဆွဲရင် သခင်ကို ပြန်ပေါက်တယ်။ ပါးစပ်က ဖူးဖူးနဲ့ မြည်ပြ တယ်။

နောက်ဆုံး မြွေအလမွာယ်ဆရာကြီးက မောင်တိုက်ကြီးကို တောင်းပန်ရတော့တာပဲ။

“ကောင်လေး ... ကျုပ်...ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မြွေကြီးကို ခေါ်မသွားပါနဲ့ ။ ကျုပ် ဒီမြွေကြီးနဲ့ လုပ်စားနေရတာကွယ့် နော် နော်”

မောင်တိုက်ကြီးကို ပရိသတ်အများ ရှေ့မှာ တောင်းပန်ရတယ်။ သည်တော့မှ မောင်တိုက်ကြီး က မျက်လှည့်မြွေဆရာပိုင် မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ညာလက်နဲ့ သပ်သပ်ပေးပြီး...

“ကိုင်း .. မိတ်ဆွေကြီး၊ သင့်သခင်ထံမှာ ပဲ နေခဲ့ပါတော့။ သင့်သခင်က သင့်ကို နှိပ်စက်ကလူ ပြုခဲ့ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ကိုရှာပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရာကို အရောက်လာခဲ့။ ကိုင်း...သွားတော့ သွား တော့”

အဲဒီလို မောင်တိုက်ကြီးက ပြောလိုက်တော့မှ မြွေဆရာပိုင် မြွေကြီးဟာ ပါးပျဉ်းထောင်ရပ် ကြည့်နေပြီး တရွေ့ရွေ့လက်ပြလို့ ထွက်သွားတဲ့ မောင်တိုက်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတယ်။

မောင်တိုက်ကြီး မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားမှ မြွေကြီး မြွေဆရာရဲ့ ပခြုပ်ထဲကို လျှောလျှော ရှူရှူဝင်သွားတာကို လူအတော်များများ အံ့ဖွ

ယံတွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။

(၆)

မောင်တိုက်ကြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကနေ ပညာရေးဘွဲ့တစ်ခုရပြီး နောက် မိဘများ ရဲ့ စီးပွား ရေးကုန်သည် ပွဲစားလုပ်ငန်းကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ မောင်တိုက်ကြီးကို မိဘများက သူတို့လိုပဲ ဂုဏ်ရည်တူ အတန်းအလွှာကမွေးတဲ့ မချစ်မြရွန်းရည်ဆိုတဲ့ ပညာတတ်မိန်းကလေး တစ်ဦးနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတယ်။

မောင်တိုက်ကြီးကလည်း မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါတယ်။ မချစ်မြရွန်းရည် လို လှပချောမောသူ၊ ပညာရှိသူကို သူ သဘောကျခဲ့ပါတယ်။

ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ ...

မချစ်မြရွန်းရည် မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ သီးသန့်တိုက်အိမ်ကြီးကို လာရောက်လေ့လာအလည် ရောက်ချိန်မှာ ပဲ

မြွေဟောက်နဲ့ ငန်းတော်ကျားမြွေကြီး (၁၀) ကောင်ခန့် ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာပြေးလွှားလာ တာ ဗြုန်းခနဲမြင်လိုက်ရော ...

‘အမယ်လေး...’ လို့ တစ်ချက်အော်ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ သတိလစ်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီနေ့ ကစပြီး မောင်တိုက်ကြီးနဲ့ မြွေများ အကြောင်း စုံစမ်းသိရှိသွားခဲ့ပြီး သူတို့ ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ပြန်လည်ဖျက် သိမ်းလိုက်ရတယ်ဗျာ။

ဘယ်လိုဘဝပေးကြောင့်လည်း ကို မသိပါဘူး ဆရာမှိုင်းရယ်။ မြွေ

တွေက မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ ကိုယ်နဲ့ကိုရရင် မောင်တိုက်ကြီးရှိရာကို ရောက်လာကြရော။ ခုဆို မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ ရော၊ ခြံဝန်းထဲမှာ ပါ မြွေမျိုးစုံရောက်ရှိနေလို့ အချို့က မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ ခြံကို မြွေသိုက်လို့ တောင် ခေါ်ကြ တယ်။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းတယ်...ဆရာမှိုင်းရဲ့ ။

သူတို့ တိုက်အိမ်ပေါ်မှာ မြွေတွေ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြတယ်။ အချို့မြွေများက ကြွက် လျှောက်လိုတန်းပေါ်မှာ နေတယ်။ စာအုပ် ဗီရိုပေါ်မှာ နေတယ်။ အချို့ အံဆွဲထဲမှာ ဝင်ချင်ဝင်နေ တယ်။

ခုတင်ပေါ်နဲ့ ခုတင်အောက်မှာ လည်း ရှိနေတာပဲ။

မောင်တိုက်ကြီးဟာ မြွေနဲ့ အတူတူအိပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အိပ်လည်း အိပ်တာပဲ။ အိပ်နေရင် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက်တစ်ကောင်က တက်ခွေရင်ခွေ၊ မခွေရင် လူးလွန့်တက်နေတာကို မြင်ရမှာ ပဲ။

ကျုပ်ကတော့ မောင်တိုက်ကြီးရဲ့ စားဖော်စားဖက်၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ မောင် တိုက်ကြီးက သူ့မြွေတွေကို ပြောထားတယ်။

“ဒါ...ငါ့သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့ အန္တရာယ်မပြုရဘူး”

မြွေတွေကလည်း သူ့စကားဆို နားလည်နေတာပဲခင်ဗျ။ ကျုပ်ရောက်နေရင် ကျုပ်ကို အန္တရာယ်မပြုဘူး။

နောက်တစ်ချက်ထူးခြားတာက မောင်တိုက်ကြီး အလွန်စီးပွားတိုးတက်နေတာပဲ။ ငွေဆိုတာ သောက်သောက်လဲပဲဗျာ။ သူ့စားပွဲနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ သိန်းထုပ်သောင်းထုပ် ဥဒဟို ပြန့်ကြဲနေတယ်။

“မောင်ရွှေဘို ... မင်းလိုရင် လိုသလောက်ယူသုံး သူငယ်ချင်း”တဲ့ ။

ကျုပ် လုံးဝ ယူမသုံးဘူး။ မခိုးဘူး။ မဝှက်ဘူး။

“မောင်တိုက်ကြီး ... မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်ပေါများ ချမ်းသာနေတာလဲဟင်”

“စနေနံထွန်းနေလို့ ပေါ့ ... မောင်ရွှေဘိုရယ်”

“စနေနံထွန်းတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာတုံး ... မောင်တိုက်ကြီး”

“စနေနံဆိုတာ မြွေနဂါးကိုပြောတာ။ ငွေနံလို့ လည်း ခေါ်တယ်။ ငါ မကြာခင်က အိပ်မက်

ဆန်းတစ်ခုမက်တယ် မောင်ရွှေဘို”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်ဆန်တုံး ... သူငယ်ချင်း”

“ငွေဒင်္ဂါးပုံကြီးကို ဧရာမမြွေနဂါးကြီးက ခွေပတ်နေတယ်။ မြွေအုပ်ကြီးကလည်း ငွေဒင်္ဂါး၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ကိုက်ချီမြှောက်ကစားပြီး ငါ့ဆီကို ပစ်ပစ်ပေးနေတာ။ ကြာတော့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က ငွေ ဒင်္ဂါး၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေပဲပြီး ဦးခေါင်းပဲ ပေါ်တော့တယ်။

အဲဒီအိပ်မက်ကို ငါ မကြာခဏမက်တယ်။ ငါက မြွေတွေကို ချစ်ခင်သနား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လို့ လားမသိဘူး။ စနေနံ ငွေရော မြွေရော ထိနံထွန်းသလို အလုံးအရင်းနဲ့ ကို ဝင်တာ”

ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ မောင်တိုက်ကြီးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မြွေနဂါးရုပ်များ အပြည့်နီးပါး ဆေး မင်ကြောင်ထိုးထားတဲ့ မွန်လူမျိုး တပည့်တစ်ဦးအကူအညီနဲ့ မြွေများကို အစာကျွေးတယ်။ နို့တိုက် တယ်။

သို့သော် ... မြွေတွန်သံ မကြားရဘူး။

အဲ .. နံနက်မိုးသောက်ကာနီးမှာ မြွေတွန်သံများ

အဆက်မပြတ်ကြားရပြီ ဆိုရင်တော့ ပိုက်ဆံ အိတ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မီးခံသေတ္တာကိုလည်းကောင်း ဖွင့်သာထား။ ငွေလုံးငွေရင်း ဝင်ပြီမှတ်။

တစ်နေ့မှာ ပေါ့ဗျာ ... မောင်တိုက်ကြီး
အလွန်ချမ်းသာသည့်အကြောင်းကို လူအများက သိကြတယ်။ မောင်တိုက်ကြီး မရှိဆင်းရဲသားများကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတာ အများ သိကြတယ်။

ဒါနဲ့ အတူ မြွေကြောက်လို့ မောင်တိုက်ကြီးကိုလက်ထပ်မည့်မိန်းမ မရှိဘူးဆိုတာလည်း အနီး ဝန်းကျင် ဆွေမျိုးသားချင်းများ သိကြတယ်။

ပြောရင် ချမ်းသာတယ်။

အိမ်မှာ လူရှင်းတယ်။

ဒါကို ဓားပြလူဆိုးများက သဘောပေါက်ပြီး မောင်တိုက်ကြီးတို့ တိုက်ကို မရအရ ဝင်ခဲ့ကြတယ်။

ဝင်တိုက်ပုံက ... ကြည့်ဦး။ ညဘက်ဝင်တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဝင်တိုက်တာ။

အဲဒီနေ့တုန်းက မြွေစာကျွေးတဲ့ မွန်စံကြီး အပြင်သွားနေသည့်အချိန် အိမ်ထဲမှာ မောင်တိုက် ကြီးတစ်ယောက်တည်း ငွေစာရင်းဇယားများ နဲ့ ငွေတွေစုပုံရေတွက် စာရင်းလုပ်နေချိန်။

“ကိုတိုက်ကြီး ... ကိုတိုက်ကြီး..”

တိုက်ရှေ့ခြံဝက အမည်ခေါ်သံကြားတာနဲ့ ထရပ်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူတုံးခင်ဗျ”

“ပဲရောင်းချင်လို့ ပါ။ ခဏစကားပြောပါရစေ”

ကားလည်း ပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်။ သားရေအိတ်ကြီးတစ်ယောက်တစ်လုံးလွယ်လို့ ။ အရပ် မြင့်မြင့် ဗလကောင်းကောင်း တွေ။ သို့သော် တစ်ခါမှ သူတို့ကို မမြင်ဖူးဘူး။

“ပွဲရုံကို လာခဲ့လေဗျာ”

“ပွဲရုံကို ရောက်ပြီးပါပြီ။ ကိုတိုက်ကြီး အိမ်မှာ ပဲရိုတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ”

ဒါနဲ့ အားနာပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲကို ကုန္တရရ ၀င်လာကြ တယ်။ ဒါနှင့်အတူ သူတို့ မျက်လုံးများက ပြန့်ကြဲနေသည့် ငွေစက္ကူထုပ်များ အပေါ်ကို အာရုံရောက်ပြီး လောဘမျက်လုံးတွေ အရောင်လက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသတဲ့ ။

“ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်အရပ်ဒေသကတုံးဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ က ကပါ”

“ပဲကရော ဘာအမျိုးအစားတုံး။ တင်းဘယ်လောက်ရှိတုံး။ အရည်အသွေးရော ကောင်းရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. .နမူနာပြပုံမယ်။ ကြည့်ပါ ... ကိုတိုက်ကြီး”

အဲဒီလိုပြောပြီး နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ ရဲ့ သားရေအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး လက်နှိုက်တယ်။ လက်ပြန် ထုတ်တော့ သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲမှာ ပြောင်းတိုခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်စီကိုင်ပြီး ကိုတိုက်ကြီးကို ချိန်လို့ ။

“ခင်ဗျားတို့ .. ဒါ...ဒါ...ဘာ..လုပ်...တာလဲဟင်”

“အနုကြမ်းစီးတယ်ပဲပြောပြော၊ ဓားပြတိုက်တယ်ပဲဆိုဆို အသံမထွက်ပါနဲ့ ... ကိုတိုက်ကြီး။ အော်ရင် ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကို အသေပစ်သတ်ရ

မှာ ပဲ။ ဟောကောင်...သူ့ကိုချိန်ထား။ လှုပ်ရင် ပစ် လိုက်”

အင်္ကျီအညိုနဲ့ လူက အင်္ကျီအကွက်နဲ့ လူကို အမိန့်ပေးလိုက်တော့ အင်္ကျီအကွက်နဲ့ လူက ကိုတိုက်ကြီးရဲ့ ရင်ဝကို ပြောင်းတိုသေနတ်နဲ့ ချိန်ထားတယ်။

ဒီမှာ အင်္ကျီအညိုနဲ့ လူဆိုးက သားရေအိတ်ထဲကို ငွေစက္ကူသိန်းအုပ်တွေ စုပြုံထိုးထည့်နေ တယ်။ အိတ်တစ်လုံး ပြည့်သွားပြီ။ လောဘက မရပ်သေးဘူး။

“ကိုတိုက်ကြီး ... ဟိုဗီရိုသော့ရော ပေးပါ”

“ကျုပ် ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ မထားခဲ့တော့ဘူးလားဗျာ”

“ခင်ဗျားက သူဌေးပါ။ ရွှေမရှား ငွေမရှားပါ။ ကိုင်း ... သော့သာပေးဗျာ။ လောကမှာ လူ့ အသက်ထက်မြတ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ရော့...ဗျာ၊ အကုန်သာယူသွားတော့”

“ဒီလို သဘောကောင်းမှ ပေါ့။ သာဓုပါဗျာ ... သာဓု .. သာဓု”

အင်္ကျီအကွက်နဲ့ လူဆိုးက သာဓုခေါ်ပြီးနောက် ကိုတိုက်ကြီးလှမ်းပေးသည့်သော့နဲ့ မတ်တတ် ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်ရော ...

“ဖူး...”

“ဟာ...”

“ဖောက်...”

“အား...မ...လေး...သေ...ပါ...ပြီ...ဗျ”

သူက ဗီရိုတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အထဲကို လက်နဲ့ လှန်မွှေလိုက်ချိန်မှာ ပဲ ‘ဖူး’လို့ နှာမူတ်သံကြားရ ပြီး ငွေစက္ကူထုပ်များကြားကနေ

မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် လူးလွန့်ပြီး သင်းရဲ့ လက်ကို လှမ်း ပေါက်
လိုက်တာ အသံနက်ကြီးနဲ့ ‘အား’ လို့ အော်ဟစ်ရင်း သူ့လက်ကို ဆုပ်ကို
ငံရင်းက တွန့်လိမ် လဲကျ အကြောဆွဲလူးလွန့် မျက်လုံးပြူးသေသွားပါ
ရောဗျာ။

အင်္ကျီအကွက်နဲ့ လူဟာ ဗီရိုထဲကနေ သူ့လူကို
မြွေဟောက်အကြီးကြီးထပေါက်လို့ လူးလွန့် အော်ဟစ်ရင်း သေသွား
တာမြင်ရော အံ့အားသင့်ကြောင်နေချိန်မှာ ပဲ...

ဗီရိုထဲက မြွေဟောက်ကြီးက လူးလွန့်ပြီး လျှောခနဲခုန်ဆင်းပြီး သေ
နေတဲ့ သူ့လူရဲ့ ရင်ဘတ် ပေါ်ကနေ ဖြတ်လို့ သူရှိရာကို လာနေတာမြင်
ရော ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ သေနတ်ခလုတ်ကို ညှစ်ပစ်ပါရော။

“ချောက်...”

“ဟင်...ကိုင်းဟာ...”

“ချောက်...ချောက်...ချောက်...”

“ဟင်...”

ပြောင်းတိုသေနတ်က အရေးထဲ ကျည်တစ်ထောင့်မှ မထွက်ဘူး။ ဘ
ယ်လိုဖြစ်လို့ ကျည်မ ထွက်မှန်းကို မသိတာ။ မြွေဟောက်ကြီးကလည်း
သင်းရဲ့ ရှေ့မှာ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး ပေါက်မည့် ဟန်ပြလိုက်ရာ ...

“အမယ်လေးဗျာ ...”

လူဆိုးဟာ သူ့လက်ထဲက ပြောင်းတိုသေနတ်နဲ့ မြွေကြီးကို လှမ်းပေါ
က်ပြီး ငွေထုပ်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်လို့ လှည့်အပြေး ...

“ဖူး...ဖူး...”

“ချီ...ချီ...”

“ဖူး...”

“ချီ...”

“ဟာ...အမယ်လေး...”

ပြေးနေသည့် ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ သူမြင်လိုက်ရတာက တိုက်တံခါးဝမှာ ဝင်လာနေတဲ့ မြွေဟောက်တွေ၊ ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး သူ့ကို မျက်လုံးစူးရဲရဲနှင့် စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးတွေ။

သူ့ကိုပေါက်သတ်ဖို့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မြွေအုပ်ကိုမြင်လိုက်ရော သူငွေအိတ်ကြီးကိုပိုက်ပြီး ဘယ်ပြေးလို့ ပြေးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ...

ကိုယ်အပေါ် တန်းတစ်ခုကနေ အရှည်တစ်လံနီးပါးခန့်ရှိတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ လူဆိုးရဲ့ ပခုံးပေါ် ခုန်ချပြီး လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းကို ပတ်လိုက်ရော လူဆိုးဟာ ကြောက်လန့်ပြီး လက်ထဲက ငွေထုပ်အိတ်ကြီးနဲ့ ရှေ့က ကာထားသည့်မြွေများကို ပစ်ပေါက်လို့ ထိတ်လန့်တကြား ကားရှိရာ

ကို ပြေးတော့တာတဲ့။

မြွေဟောက်ကြီးကလည်း လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ်ရစ်ပတ်ပြီး သူ့မျက်နှာ ရှေ့မှာ ပါးပျဉ်းဦးခေါင်းကို ထောင်ပြနေတာ။

လူဆိုးဟာ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ရင်း လည်ပင်းက မြွေကို ဆွဲချတယ်။ ဆွဲချလို့ မရဘူး။ ဆွဲချလို့ မရတော့ ရပ်ထားတဲ့ ကားပေါ်ကို ပြေးတက်ပြီး ကားစက်ကိုသော့ဖွင့်နှိုးလို့ ကားမောင်း ပြေးမယ်ကြံပေမင့် ...

အကုသိုလ်က ဖိစီးနေပြီလေ။

ကားက လုံးဝစက်နှိုးလို့ မရဘူး။

ဒါနဲ့ ကားပေါ်ကခုန်ချပြီး လည်ပင်းမှာ မြွေပတ်ရစ်လျက် တန်းလန်းနဲ့ အရူးလိုအော်ဟစ် လမ်းပေါ်ပြေးလွှားရင်း လည်ပင်းအစ်လို့ လဲလဲကျ ကုန်းထ၊ ဒယီးဒယိုင်ပြေးဖြစ်နေတုန်း...

လမ်းထဲကလူတွေက အလန့်တကြား ဆူညံအော်ဟစ်သံများကြောင့် ပြေးထွက်ကြည့်လိုက် ရော ...

မြင်ရသည့်လူများ ပါ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ကုန်ပါရောလား ... ဆရာမိုင်းရားရာ။

မြွေဟောက်ကြီးက လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ထားတာကိုးဗျ။ လူဆိုးလည်း ခါးမှာ ပုဆိုး မရှိတော့ဘူး။ ဇောချွေးများ စိုရွဲပြီး မြေပြင်မှ လူးလွန်အော်ဟစ်လိုက်၊ ဗလုံးဗထွေးအသံနဲ့ ငိုပြီး အကူ အညီတောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည် ။

လူတွေကလည်း ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်မို့ ခပ်ဝေးဝေးက ရပ်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတုန်းမှာ ပဲ ...

ကိုတိုက်ကြီး ပြေးထွက် လာပြီး လူဆိုးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ရစ်ပတ်နေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးကို တစ် ရစ်တစ်ပတ်ချင်း ဖြည်ပေးလိုက်မှ ပြည် (ပြေ) သွားတယ်။ မြွေက မောင်တိုက်ကြီးလက်ထဲမှာ လူး လွန်နေတုန်းပဲ။

လည်ပင်းကရစ်ပတ်နေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးမရှိတော့ လူဆိုးဟာ မြေပြင်မှာ ဒူးထောက်ပြီး အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ် ချွေး၊ ဖုန်၊ လူးရွဲနဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးပြူးပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီ။

“ဟေ့လူ ...ဟေ့လူ...”

“ဟေ့လူ ... သတိရရဲ့ လား”

ဝိုင်းမေးတယ်။ သူ စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ပြုံးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးအစုံနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေတယ်။

ဒီမှာ ပဲ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရောက် လာပြီး မေးရော ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး ... မောင်တိုက်ကြီးရယ်။ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ အသည်းတုန်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ် ...ဟင်”

“သူနဲ့ အဖော်တစ်ကောင် ကျွန်တော့်အိမ်ကို အနုကြမ်းစီးတယ်...အဘ”

“ဟေ...နေ့ခင်းကြောင်တောင်”

“ဟုတ်တယ် ... အထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“အထဲမှာ တစ်ယောက်။ အဲဒီလူရော ဘာဖြစ် ..”

“သေသွားပြီ”

“ဟေ...”

“ဖြစ်ပုံကို ရှင်းပါဦးဟ ... မောင်တိုက်ကြီးရာ၊ အကျိုးနည်းကွာ။ ဒီအကောင်တွေက ဘယ်က လဲဟ...ဟင်”

ဒါနဲ့ ကိုတိုက်ကြီးက ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကို အစကနေအဆုံး ပြန်ပြောပြလိုက်ရော ကြားရသူ ရပ် ကွက်လူကြီးများ နဲ့ လမ်းထဲကလူတွေ အကြီးအကျယ် အံ့အံ့သြသြ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

“ဒါ...ဒါဆို .. မင်းကို ... မင်းရဲ့ မြွေတွေက ကယ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“ဘုရားရေ .. အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ ... မောင်တိုက်ကြီးရာ။ တိရစ္ဆာန်မြွေဟောက် တွေက လူဆိုးနှစ်ဦးကို လက်ရဖမ်းပြီး မင်းအသက်ကို ကယ်တယ်ဆိုတာ ပြောရင် ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိဘူး ကွာ”

“ခု ယုံပြီမဟုတ်လား အဘ”

“အေး...ယုံရမလို ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွာ”

“ကိုင်း ... အိမ်ထဲကအခြေအနေကို ဝင်ကြည့်ကြဦးခင်ဗျ”

လူကြီးများ သည် ငွေစက္ကူထုပ်များ ပြန့်ကြဲနေသည့် မြင်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ တွန့်လိမ်လဲ ကျ မြွေဆိပ်တက်သေသူလူဆိုးနှင့် ပြောင်းတိုသေနတ်နှစ်လက်ကိုလည်းကောင်း၊ မြွေအချို့ကိုလည်း ကောင်း ...

ပွင့်နေသည့် ဗီရိနှင့် ငွေစက္ကူအထုပ်များကိုကြည့်ပြီး လွန်စွာ အံ့ဩကုန်ကြသည် ။ သည့် နောက် ရဲစခန်းကိုအကြောင်းကြားလိုက်တော့ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ရောက် လာပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ သည့် လူဆိုးနဲ့ သေနေသည့်လူဆိုးကို ဆေးရုံပို့လို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြတယ်။

သူတို့ အားလုံးဟာ ကိုတိုက်ကြီးရဲ့ အိမ်ထဲမှာ မြွေများကို မြင်လည်း မြင်ရရော အတော်ကြောက် လန့်စိုးရိမ် ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဒီမှာ ရဲအုပ်က မေးလေရဲ့ ။

“ကိုတိုက်ကြီး ... ဒီမြွေဆိုးတွေက ခင်ဗျားမွေးထားတာလား”

“အစကတော့ မွေးထားတာမဟုတ်ပါဘူး ... ရဲအုပ်မင်းခင်ဗျာ။ ဘယ်လိုဘဝရေစက်ကြောင့် လည်း မသိပါဘူး ... ရဲအုပ်မင်းရယ်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကစပြီး မြွေတွေရဲ့ စောင့်ရှောက်ချစ်ခင်မှုကို ရရှိခံစားခဲ့ရ

တယ်။

သည့်နောက် ကိုတိုက်ကြီးက သူ့ဘဝနှင့် မြွေများ
ဆက်နွယ်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အခြေ အနေများကို
အစအဆုံးပြောပြတော့ ရဲအုပ်လည်း အံ့သြနေသည်။ ။

“နောင်တော့ မြွေတွေဟာ ကျွန်တော့်အိပ်ရာပေါ်မှာ ရော၊ အိမ်ထဲမှာ
ရော၊ ထုတ်တန်းတွေမှာ

ရော ဝင်လာနေထိုင်ကြတယ်။ နှင်လို့ လည်း မရဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်
သားများကိုလည်း မကိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် စဉ်းစားကြည့်တယ်။

ရှေးဘဝတုန်းက ငါနဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ခဲ့ကြလို့ လဲပေါ့။ နားလည်
တတ်သိတဲ့ လူပညာရှိ၊ ရဟန်းပညာရှိများကို မေးမြန်းတွက်ချက်ကြည့်
တော့လည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ၊ ရှေးရေစက်တွေ၊ ဘဝ တစ်ခုတုန်းက
ကျေးဇူးအပြန်အလှန်ပြုခဲ့ဖူးလို့ ဆွေတော်မျိုးတော် အသိသားချင်းတွေ
လို့ လည်း ပြော ကြရဲ့ ခင်ဗျ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုလို့ လည်း မရဘူး။ ခုတော့
ကုသိုလ်ဒါနလည်း ရ အောင် သူတို့ ကို အစာရေစာကျွေးတယ်။ အသတ်
ခံရမည့်မြွေများကို မြင်ရင် ကြုံရင် ငွေပေးရွေးလို့ ကယ်တင်ခဲ့တယ်။

မြွေနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ဘုရားများမှာ ရုပ်တုများ လုပ်လို့ ကောင်းမှုပြုတ
ယ်။ စီးပွားဥစ္စာဖြစ်ထွန်း လာတော့ သူတို့ ဒီဘဝမှာ ပဲ
အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကြပါစေ၊ နောင်ဘဝသစ်မှာ ဒီလို အဟိတ်တိရစ္ဆာ
န် ဘဝက လွတ်မြောက်ကြပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပြီး သူတို့ အတွက် ကောင်း
မှုအလှူဒါနများ မပြတ်လုပ်ပေး ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော့ သူတို့ ဟာ သူတို့ ရဲ့ သဘာဝ နေရ

ပဲရိုရာကို ပြန်သွားကြလိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ... ရဲအုပ်မင်း။ ခုချိန်မှာ တော့ သူတို့ ကိုဖမ်းပြီး ဟိုးလွတ်ရာ လူနဲ့ ဝေးရာ တောထဲကို သွားရောက်စွန့်ပစ်ပေးပေမင့် အဟောင်းသွားရင် အသစ်ကဝင်လာနေတော့ ကျွန်တော် လည်း တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ပေးနေရတာပေါ့ ... ရဲအုပ်မင်းရယ်”

ကိုတိုက်ကြီးက ခုလိုရှင်းပြတော့မှ လူနဲ့
အဆိပ်ရှိသောမြွေသတ္တဝါများ ရဲ့ ဘဝရေစက်ကို နား လည်သဘောပေါ်
က်သွားကြတယ်။

“အံ့သြစရာပဲနော်...အဘ”

“ဒါပေါ့ ...ဆရာမိုဉ်း”

“နောင်အခါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသလဲဟင်”

“နောင်အခါ ကိုတိုက်ကြီးရဲ့ မြွေများ နဲ့ မေတ္တာပါရမီ ဘယ်လိုရှိတယ်တဲ့ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို နက် ဖြန့်ခါ ကျုပ်ဆက်ပြောပြပါမယ် ..ဆရာမှ ငြင်းခင်ဗျာ။ အခု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမည့်အချိန်နာရီရောက်တော့ မှာ မို့ နီးရာ ဘုရားစေတီကို သွားရပါဦးမယ်။ နက်ဖြန် ကျုပ် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ် စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်။ စောင့်နေမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ် (စာရေးဆရာ) သည် အဘဦးရွှေဘို အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားသည် နှင့် စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းလွန်းလှသည့် ကိုတိုက်ကြီးရဲ့ ဘဝဖြစိရပ်ဆန်းကြယ်ကို စတင်၍ ရေးသားတော့သည် ။

ကျွန်ုပ်သည် မြွေများ အပေါ် အညှာတာကင်းမဲ့စွာ

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ မောင်ကျီးကန်းရဲ့ ဘဝအဖြစ်ဆိုးကို ကြားသိ
ရေးသားရသကဲ့သို့ ...

မြွေများ အပေါ် မေတ္တာထားသည့် ကိုတိုက်ကြီးအမည်ရှိ မြွေချစ်သူ
လူထူးဆန်းတစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ အကုသိုလ်နှင့်
ကုသိုလ်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊

သိင်္ဂီရမေတ္တာနှင့် ...

ရုဒ္ဓရသခေါ် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းတို့ ရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်သည့် ဘ
ဝလက်ငင်းအကျိုးပေး ကို မြင်သိပြီး စာဖတ်သူအများအား တစ်စုံတစ်ခု
သောအသိကို ပေးချင်စိတ်ပြင်းပြပါသောကြောင့် ကိုတိုက်ကြီးနှင့် အဆီ
ပံရှိသော မြွေများ အမည်ရှိ ဝတ္ထုပထမပိုင်းကို ဦးစွာ ရေးသားလိုက်ရပေ
သတည်း။

(အားလုံး မေတ္တာနှင့် တင့်တယ်လုံခြုံပါစေ)

မောင်ညိုမှ ဝိုင်း (သန်လျင်)

*